

PĂMÂNT ȘI OAMENI: PATRU TIPURI*- Duminica a 21-a după Rusalii, Pilda Semănătorului -*

Există un singur Semănător și un singur fel de sămânță, dar sunt patru categorii de pământ. Solul inimii este singurul element variabil. Așadar, vina pentru aparenta ineficiență a semănării cuvântului Sfintei Evangheliei nu-i aparține nici Semănătorului (fie Mântuitorul Hristos, fie lucrătorii Lui, preoții), nici seminței Evangheliei. Problema este legată de calitatea solului din care este alcătuită inima omului în care ajunge această sămânță. Unii oameni își deschid inima lui Dumnezeu și primesc Evanghelia din lucruri care ni se par banale. O participare la Sfânta Liturghie, o predică citită sau ascultată, citirea unei cărți religioase prăfuită de vreme, îi pot conduce pe oameni la calea adevărului. Pe alții însă, nici tunetele de pe Sinai, nici scenele teribile ale răstignirii Mântuitorului, nici pătimirile sfinților mucenici, nu-i determină să primească adevărul. De multe ori, noi căutam cauzele necredinței oamenilor în sărăcie, grijile familiei, stres sau în alte o mie de lucruri de suprafață. Însă adevărata cauză se află la purtător: solul inimii nu este același la toți oamenii. Și această calitate a terenului inimii noastre depinde de noi, doar de noi. Pilda semănătorului ne prezintă patru tipuri de relații care exista între om și Cuvântul lui Dumnezeu: **1. nepăsarea;** **2. superficialitatea;** **3. dualitatea** (inima împărțită) și **4. seriozitatea.** În funcție de aceste atitudini, oamenii (*în inima cărora e semănată sămânța Evangheliei*) se împart și ei în patru categorii: **1. NEPĂSĂTORII** - cei pe care nu-i interesează valorile veșnice. Umblând din floare în floare și căutând doar plăcerile vieții, aceștia sfârșesc cu aripile frânte. **2. SUPERFICIALII** - oamenii care, deși au intenții bune, sunt slabi și fără temelie, căci se opresc doar la suprafața lucrurilor. **3. PĂTIMAȘII** - cei care, deși primesc adevărul și îl apreciază, se lasă biruiți de vechile lor obiceiuri păcătoase. În viața lor, sămânța adevărului nu va putea niciodată să aducă rod. **4. SERIOȘII** - cei care iubesc adevărul, lăsându-și inima la dispoziția Duhului Sfânt. În viața acestor oameni rodul nu întârzie să apara. Iar rodul va fi bogat. Fiecare om se poate încadra, în anumite momente ale vieții, într-una din aceste patru categorii de pământ. Uneori Cuvântul pe care-l auzim cade lângă drum, uitându-l ca și cum nu l-am fi auzit niciodată. Fie „pasărea” somnolenței, fie cea a neatenției, fie cea a spiritului critic, ne pot face să fim uneori pământ de lângă drum. Alteori, ne entuziasmăm mult prea repede față de o faptă bună, însă ne pierdem elanul imediat și, neavând rădăcină adâncă, renunțăm. Alteori, mergem pe calea adevărului mulți ani cu perseverență, dar în final, spinii îngrijorărilor sau al plăcerilor păcătoase biruiesc și totul este pierdut. Există și momente în care suntem pământ bun, afânat, doritor să primească adevărul asemenea unui burete. Atunci aducem rod bogat. De cine depinde situație în care ne putem afla? Doar de noi și de alegerea pe care o facem!

PÂNĂ LA DUMNEZEU, TE AJUTĂ SFINȚII

Pentru mulți, un sfânt este doar un nume din calendar sau pe care-l aud la câte o slujbă. Puțini sunt sfinții despre care se cunosc anumite detalii, din viața sau din învățătura lor. Cine nu cunoaște sfinți, se poate considera un om sărac. Cu fiecare sfânt de care auzim, a cărui viață ne devine pildă și îndemn, cu fiecare rugăciune ridicată spre cei ce pot mijloci pentru noi înaintea tronului Preasfintei Treimi, noi suntem mai câștigați, ne îmbogățim sufletul. Și în lume, cu cât ai mai multe cunoștințe, din cât mai multe domenii, cu atât cresc șansele de a-ți rezolva o problemă. Așa este și când cunoști mai mulți sfinți: cu fiecare dintre ei mai deschizi o poartă spre Împărăție, mai inițiezi un canal de comunicare cu Cerul. Asta nu exclude faptul de a fi prieten mai apropiat față de unii, de a avea evlavie mai multă față de unul sau față de altul dintre acești „casnici ai lui Dumnezeu” (*Efesenii 2, 19*). A apărut în limba română nefericita expresie: „Până la Dumnezeu, te mănâncă sfinții”, cu sensul că, până să ajungi la cineva mai mare în rang, trebuie să treci de subalternii care au grijă să te „vămuiască”. Ea nu are, cu siguranță, nici un fel de acoperire în plan teologic. E posibil ca punctul de plecare să fie următoarele versete dintr-o epistolă a Sfântului apostol Pavel: „*Au nu știți că sfinții vor judeca lumea? (...) Nu știți, oare, că noi vom judeca pe îngeri? Cu cât mai mult cele lumești?*” (*1 Corinteni 6, 2-3*). Aici este însă vorba despre altceva decât despre niște „capcane” pe sub care vom fi nevoiți a trece, dacă vrem să intrăm în Rai. Sfinții sunt adevărata măsură a omului. Atunci când noi vom invoca, la Judecată, înaintea lui Dumnezeu, diverse motive pentru care nu am lucrat la mântuirea sufletului nostru, îi vom vedea alături pe sfinți, pe aceia care, în condiții mai grele decât ale noastre, au dobândit harul sfințeniei. Dar înfățișarea înaintea sfinților, faptul că ei au un cuvânt care contează la Judecată este și o mare șansă, un lucru dătător de nădejde. Diavolii vor căuta, cu siguranță, să ne tragă în jos, să scoată în evidență toate păcatele noastre, să revendice sufletul nostru, chiar mințind. Sfinții, dimpotrivă, vor mijloci pentru noi înaintea lui Dumnezeu, spre a ne ajuta să intrăm în Împărăție. Nu este exclus ca expresia amintită mai sus să fi avut inițial un alt sens, răstălmăcit în timp. Când cineva ți-e foarte drag – *spre exemplu un bebeluș* – spui că îți vine să-l mănânci! Asta arată o dragoste atât de mare pentru cineva, încât îți vine să-l primești cu totul în viața ta. O astfel de dragoste ar trebui să avem și cei care, la Sfânta Liturghie, ne împărtășim cu Sfintele Taine, când mâncăm Trupul Domnului și bem scump Sângele Său. Pentru că sfinții ne sunt prieteni dragi, avem acasă icoane cu chipul lor. Așa se face că atunci când intrăm sau ieșim din casă „salutăm” pe fiecare dintre acești buni prieteni cu o închinăciune și cu rugăciunea: „*Sfinte al lui Dumnezeu, roagă-te pentru mine, păcătosul*”. În felul acesta, i-am făcut pe sfinți casnicii noștri. Avem încredințarea că la Judecată, chiar dacă Domnul ne va spune: „*nu vă cunosc pe voi*” (*Matei 25, 12*), cel puțin zece sfinții vor interveni imediat, spunând: „*Doamne, dar îl cunoaștem noi! Îngăduie-i să stea aici, de dragul nostru!*”.

Sfinților toți, rugați-vă lui Dumnezeu pentru noi păcătoși!

ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI DESPRE CREDINȚA ORTODOXĂ

Întrebare: Cum să ne rugăm Maicii Domnului?

Răspuns: Stăpâna noastră Născătoare de Dumnezeu, Fecioara Maria, este persoana cea mai minunată din ceata sfinților Bisericii noastre, de aceea o și numim Preasfânta. Atât de mare a fost virtutea ei, încât printre femeile tuturor generațiilor și veacurilor s-a arătat cea mai vrednică să-L găzduiască în pântecele ei și să-L nască pe Fiul lui Dumnezeu, Mântuitorul lumii. Fără asemănare, este făptura cea mai minunată și mai înaltă a lui Dumnezeu, căci întrece în sfințenie și în slavă chiar și pe sfinții îngeri. Maica Domnului este „mai cinstită decât heruvimii, și mai preaslăvită fără de asemănare decât serafimii”. Așadar, relația noastră cu Maica Domnului trebuie să fie pe măsura poziției ei în Biserică. Să o cinstim și să o preamărim așa cum i se cuvine ca Maică a lui Dumnezeu. Să nu uităm că Domnul, ca să devină Om, a trebuit să se nască din Maică pământească, dar vrednică de înfricoșătoarea taină, divino-umană. Prin urmare, dacă Fecioara Maria ar fi lipsit, această Taină nu s-ar fi împlinit niciodată. Să o chemăm în rugăciunile noastre, punându-ne în aceasta, după Dumnezeu, toate nădejtile noastre, și așezându-ne pe noi înșine cu încredere sub sfânt acoperământul ei ocrotitor. Pentru că mijlocirile ei la Fiul lui Dumnezeu, de dragul credincioșilor, au mare putere. Maica Domnului este „bucuria celor scârbiți și părtinitoare celor ce sunt nedreptățiți, mângâierea celor ce plâng și ajutor celor neajutorați, cercetătoare celor neputincioși și acoperământ și sprijinitoare celor ce sunt chinuți”. Să o iubim din tot sufletul și cu evlavie. După Dumnezeu nu există nimeni altcineva mai vrednic de iubirea noastră. Și aceasta pentru că după Dumnezeu doar ea iubește într-atât sufletele pe care le-a izbăvit Prea sfântul Sânge al Fiului ei și, după Dumnezeu, doar ea ne oferă atâtea binecuvântări. Să ne luptăm pe cât ne stă în putință să urmăm purtarea și viețuirea ei dumnezeiască, smerenia ei adâncă, iubirea ei fierbinte pentru Dumnezeu și pentru aproapele, ascultarea ei deplină față de voia divină, milostivirea nețărnută și tăcerea ei înțeleaptă.

Întrebare: Care sunt îndatoririle creștinilor față de cei adormiți?

Răspuns: Iubirea creștinească îi îmbrățișează nu doar pe oamenii care viețuiesc pe pământ, ci și pe cei care au plecat de aici. Moartea trupească, care taie provizoriu legătura noastră exterioară cu aproapele, nu trebuie să întrerupă legătura noastră interioară și să piardă iubirea. O îndatorire este săvârșirea regulată a sfințelor parastase și în general, rugăciunile pentru odihna veșnică și mântuirea lor. Apoi, ofranda Dumnezeieștii Euharistii (Liturghiile), milostenia și, în general, faptele bune săvârșite întru pomenirea lor. Nici o binefacere față de semenii vii nu se poate compara cu grija noastră iubitoare pentru cei morți. Pentru că, în final, cei vii, mai mult sau mai puțin, pot să se ajute pe ei înșiși. Cei morți însă nu mai pot să se ajute deloc și au nevoie de ajutorul nostru. Și acest ajutor nimeni nu are dreptul să-l respingă, pretextând că este lipsit de mijloace. Dacă cineva nu are bogăție, ca să o împartă săracilor în amintirea morților, să dăruiască cât poate, precum văduva din Evanghelie (Luca 21, 1-4) și a făcut deja foarte multe. (va urma)

† PROGRAM LITURGIC †

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Miercuri 17 octombrie	17 ⁰⁰	Paraclisul Sf. Icoane Portărița
Vineri 19 octombrie	17 ⁰⁰	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 20 octombrie	7 ⁰⁰	Sf. Liturghie, pomenirea morților
	18 ⁰⁰	Vecernie
Duminică 21 octombrie	7 ⁰⁰	Utrenia și Sfânta Liturghie
	11 ⁰⁰	Program de bibliotecă
	18 ⁰⁰	Vecernie

Feriga și bambusul

Într-o zi m-am hotărât să renunț... Aș renunța la serviciu, la relația pe care o am...chiar aș vrea să renunț la viață. Am mers în pădure și am început să vorbesc cu Dumnezeu: „Doamne, poți să-mi dai un motiv bun să nu renunț?”, l-am întrebat... Răspunsul Lui m-a surprins: „Uită-te în jurul tău. Vezi feriga și bambusul?”. „Da!”, am zis eu. „Când am plantat semințele de ferigă și de bambus, le-am îngrijit. Le-am oferit lumină. Le-am oferit apă. Feriga a crescut rapid și a ieșit din pământ, cu nuanța ei de verde strălucitoare, a cuprins pământul. Cu toate acestea, bambusul nici nu se vedea. Dar nu am renunțat și am sperat că va crește. În al doilea an, feriga a crescut și mai mare. Și din nou, nimic nu părea să iasă din semințele de bambus. Dar nu m-am dat bătut. În al treilea an nu se vedea nimic din semințele de bambus. Dar tot nu am renunțat. La fel a fost și în al patrulea an. Apoi, după cinci ani.. un firicel plâpând părea să se întrevadă, și după doar șase luni, bambusul a ajuns să măsoare 30 de metri înălțime. A avut nevoie de cinci ani să se dezvolte. Rădăcinile lui au devenit puternice și îi erau suficiente pentru a supraviețui. Nu aș oferii niciodată copiilor mei o provocare dacă nu ar putea face față. Știi că în tot acest timp în care te-ai zbatut să rămâi la suprafață, ai creat rădăcini? Nu aș renunța la bambus... și niciodată nu voi renunța nici la tine. Nu te compara cu alții. Bambusul a avut un scop diferit de cel al ferigii. Cu toate acestea, ambele plante înfrumusețează pădurea. Va veni și timpul tău”.

Dumnezeu îți oferă mai mult

Într-o zi, un băiețel a intrat într-un magazin însoțit de mama sa. Văzându-l pe copil, negustorul i-a arătat un borcan mare cu dulciuri și l-a îndemnat să ia din ele câte dorește. Copilul însă a rămas neclintit. Negustorul s-a mirat că un copil atât de mic nu s-a repezit asupra borcanului cu dulciuri, așa că l-a mai îndemnat o dată să ia din el ce-i place. Din nou, copilul nu a luat nimic din borcan. Auzind discuția, chiar și femeia și-a îndemnat băiatul să aleagă dulciurile care-i sunt pe plac. Din nou, băiețelul nu a reacționat nimic. La un moment dat, negustorul a luat cu mâna lui dulciuri din borcan și i le-a oferit băiatului. De data aceasta, copilul a acceptat bucuros cei doi pumni de bomboane. Pe drumul spre casă, mama și-a întrebat băiatul de ce a refuzat să ia singur dulciuri din borcan la invitația negustorului. Copilul a răspuns: „Mamă, mâinile mele sunt foarte mici, așa că nu puteam lua destule dacă băgam mâna în borcan! Dar nenea are mâinile mari, și uite cu cât de multe dulciuri m-am ales acum!”. **MORALA:** Atunci când ne luăm singuri lucrurile dorite de la viață, ne putem alege cu foarte puțin, dar atunci când ni le dă Dumnezeu, ne alegem cu mai mult decât ne-am fi imaginat vreodată!

